

[Hanns Reintoft.]

For det tredje: vanskeligt nedbrydelige stoffer, f. eks. DDT, går via fødekæden tilbage til mennesket. Det koncentrerer i fedtvæv og udskilles kun langsomt eller slet ikke. Har man taget hensyn til, at det ved dyreforsøg er fastslået, at DDT giver større dødelighed hos afkommet samt øget forekomst af neoplastiske sygdomme, altså cancer? Er der i denne forbindelse også tænkt på, at netop spædbørn er afhængige af den kost, mælk, ost, æg, i hvilken DDT er koncentreret, og at børn, specielt nyfødte børn, ikke har samme beredskab f. eks. over for neoplastiske sygdomme som voksne? De mangler helt enkelt visse enzymer, som er en forudsætning for afgiftning af de tilførte stoffer. Det tør siges at være et ansvar, der hviler på folketinget i den forbindelse.

For det fjerde: foreligger der for alle de stoffer, man tillader at udlede i naturen, videnskabelige undersøgelser over deres carcinogene egenskaber, deres teratogene egenskaber, dvs. deres evne til at give foster-skader?

For det femte: har man taget hensyn til, at der faktisk ikke foreligger noget bevis for, at brugen af biocider har nogen andel i produktionsforøgelsen? Tværtimod foreligger der fra dansk side forsøg, som viser det modsatte. Jyllands-Posten refererer i en artikel den 23. ds., at der nu er over 225 skadedyrarter, der er resistente over for DDT.

For det sjette: har man taget højde for, hvad man vil gøre, hvis de skader, som er opstået og vil opstå, bliver af en sådan karakter, at vi om nogle få år står uden nye kilder til at få drikkevand fra? Hvad vil det koste, og hvem har ansvaret for at rette det?

For det syvende: har man omhyggeligt undersøgt virkningen af de forskellige stoffer på mikroorganismene?

Og endelig for det ottende: har man slet ikke fundet det foruroligende, at brugen af de værste giftstoffer ikke har mindsket, men øget bestanden af visse skadedyr og mindsket bestanden af visse gavnlige insekter? For slet ikke at tale om det drabelige og utilsigtede indhug, der er gjort i vildt- og fiskebestanden.

Tiden tillader mig kun at komme med disse meget sporadiske kommentarer. Jeg

beder ministeren svare mig konkret, og selv om han ikke kan svare positivt, vil jeg også gerne have det markeret. Kan vi tillade, at disse alvorlige problemer afvises og udskydes, så det bliver vore børn eller børnebørn, der må bøde måske med deres overlevelsesmuligheder? Jeg vil meget gerne have et direkte svar på det. Kan sagen ikke løses i folketinget, kan vi jo ikke bare droppe den. Vi er for vor del indstillet på at forfølge sagen til den bitre ende med de oplysninger, vi sidder inde med. Ude i store befolkningskredse, blandt kredslæger og amtslæger, er der også megen uro over det, og det må der jo så arbejdes videre med, hvis ikke folketinget kan løse problemerne.

Forskeren James L. Goddard fra den amerikanske Food and Drug Administration, som er et meget strengt kontrolorgan, sagde engang om disse problemer:

„Vi ledes i dag i vore handlinger mere af håb og tro og mindre af de hårde kendsgerninger.“

Hvis man ikke tager de problemer op, som jeg anfører her, og tager dem med ind i vort lovgivningsarbejde, kan vi til den udtalelse føje, at vi ikke engang fra dansk side kan tillade os at stole på forhåbningen.

Landbrugsministeren (Peter Larsen): Jeg vil gerne takke udvalget for den velvillige og meget grundige behandling af disse to lovforslag. I udvalget er der på grundlag af henvendelser fra interesserede kredse foretaget forskellige ændringer af det oprindelige forslag om ændring af vandløbsloven, men da loven angår forhold, der er af betydning for vidt forskellige interessegrupper, har det ikke været muligt at imødekomme alle ønsker. De resultater, man er nået frem til, tager imidlertid efter min opfattelse rimelige hensyn til de forskellige synspunkter.

Jeg har vel bemærket mig, at hr. Vivike ønskede langt mere vidtgående ændringer, men jeg synes over for det at måtte anføre, at lovforslaget, som det nu udformes, er en betydelig skærpelse i forhold til gældende lov. Jeg vil også have lov at pege på, at danske vandløb også tjener mange andre interesser end de mere specielle, som hr. Vivike var inde på, uden at jeg dog på nogen måde vil underkende, at de ting, som hr. Vivike også nævnte en del af, bør tilgodeses.